

Concert de l'harmonia de les revelacions celestes

Hildegarda de Bingen

A les onze mil verges

Seqüència

Oh Església, els teus ulls són semblants al safir
les teves orelles a la muntanya de Betel,
el teu nas és com una muntanya de mirra i encens
i la teva boca com el so d'aigües abundoses.

En la visió de la fe vertadera
Úrsula va estimar el Fill de Déu,
i va renunciar a l'home i al món,
i va esguardar el sol,
i va cridar el jove més bell dient:

“Amb gran desig he desitjat
venir a vós i seure al vostre costat
en les noccs celestes,
corrent vers vós per un altre camí, com els núvols,
que corren en l'aire pur com el safir”.

Després que Úrsula hagué parlat així,
aquest rumor es va estendre per tots els pobles.

Digueren: “La innocència de la ignorància juvenil
fa que no sàpiga el que diu”.

I començaren a riure's d'ella,
tots a cor,
fins que una gran flamarada va baixar damunt ella.

I així, tots van comprendre
que el menyspreu del món és com la muntanya de Betel.

I conegueren també
la dolça olor de la mirra i de l'encens,
ja que el menyspreu del món ho sobrepassa tot.

Aleshores el Diable va envair llurs membres,
que en aquests cossos van matar els costums més nobles.

I tots els elements van sentir això en veu alta,
i van dir davant el tron de Déu:

“Ai! La roja sang de l'Anyell innocent
ha estat vessada
en les seves noces”.

Que tots els cels ho sentin
i en concert suprem lloïn l'Anyell,
car la gorja de la serp antiga
ha estat ofegada amb aquestes perles, de la matèria del Verb de Déu.

Als àngels

Antífona

Oh gloriosíssims àngels, llum vivent,
que als peus de la Divinitat
enmig de la foscor mística de tota la creació
contemplau amb desig ardent els ulls divins,
dels quals mai no podeu assaciar-vos.
Quin goig tan gran té la vostra naturalesa,
intacta en vosaltres de tota obra perversa,
obra que nasqué en el vostre semblant,
l'Àngel caigut,
que va voler volar
per damunt el pinacle amagat a l'interior de Déu,
i des d'allà, com a intrigant, va ser enfonsat en la ruïna,
però ell mateix va posar els fonaments de la seva pròpia caiguda
tot aconsellant la creatura del dit de Déu.

HILDEGARDA DE BINGEN. *Concert de l'harmonia de les revelacions celestes*. Traducció i notes de Gabriel de la S. T. Sampol. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 1997.
Traduït per Gabriel Sampol